

midlethed i Forhold til Sygekasseloven ganske utvivlsomt falde, og følgelig vil de være højst værdifulde for Kasserne. Det vil være ganske umuligt at gaa den anden Vej og lukke dem ude fra Sygekasserne, idet man siger: Nu har I 100 Kr. mere, end det er tilladt at have, nu kan I ikke blive i denne Kasse, nu skal I gaa over i Fortsættelseskassen og betale Kontingent dér, saa længe I er bemedlede. Dette kan være 10 eller 20 Aar, og saa længe betaler vedkommende Medlem Kontingent til Fortsættelseskassen, uden at vedkommende Sygekasse har en Øres Fordel af ham. Naar han saa er 50 eller 60 Aar og saa bliver ubemidlet i Sygekasselovens Forstand, siger Fortsættelseskassen: Nu skal vi ikke have dig længere, nu kan du gaa over i de anerkendte Sygekasser, og saa kommer han uden videre derover uden Hensyn til Alder og Helbred; men i de mange Aar, i hvilke han muligvis har været rask og betalt til Fortsættelseskassen har den anerkendte Sygekasse ikke haft den allerringeste Fordel af ham, men faar nu Udgifterne i de Aar, hvor der maaske kommer mere Sygdom end i de Aar, der er svundet. Jeg kan derfor ikke fatte, hvorledes det under noget Forhold skulde blive til Skade for Sygekasserne, at de saakaldte bemedlede Medlemmer faar Lov til at blive dér, tværtimod, jeg kan kun se, det bliver til Fordel for dem.

Den højtærede Minister gjorde endvidere en Bemærkning om Ændringsforslaget angaaende de nuværende udelukkede Tilbagevenden til Kasserne og mente, at det ikke var klart nok. Ja, det kan vi jo tale om inden tredie Behandling; skulde der være nogen Uklarhed til Stede, er vi selvfølgelig villige til at rette den.

Der er af et Mindretal stillet et Ændringsforslag vedrørende Medlemmernes Overflytningsret, hvorom der er talt en Del. Jeg vil blot sige, at det forekommer mig overflødig at vedtage Ændringsforslag Nr. 20, thi det forekommer mig, at Ændringsforslaget ikke siger andet, end hvad Lovforslaget i Forvejen indeholder, og jeg vil meget advare imod at gaa videre, end der staa i Lovforslaget, idet jeg ikke kan se, at der skulde være noget som helst ondt i at opelske eller søge at bibeholde den Solidaritetsfølelse mellem Sygekasserne, der glædeligvis har udviklet sig imellem dem i de Aar, de har bestaaet, og har fremkaldt et Samarbejde, der har været i høj Grad nyttigt baade for Medlemmerne og for hele Institutionens Udvikling. Jeg

forstaar det saaledes, at man fra en vis Side havde Lyst til at ophæve dette Samarbejde eller gøre noget, der kunde bidrage til at ophæve det. Det vilde sikkert paa mangfoldige Steder i Landet være i høj Grad uheldigt, om det skete.

Det er jo rigtigt, hvad der er sagt, at den væsentligste Uenighed staa om Lovforslagets § 6, om, hvem der skal have Ret til at nyde Statstilskud. Det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup), der i Dag talte paa Venstres Vegne, sagde til at begynde med, at der var næsten Enighed, men hvis det er rigtigt, forstaar jeg ikke, hvorfor vi har afgivet hver sin Indstilling. Senere blev jeg af det ærede Medlems Tale klar over, at der var en væsentlig Uenighed, og denne Uenighed, sagde det ærede Medlem, staa om Begrebet „Lønarbejdere“, om disse, uanset hvor stor Indtægt de har, alligevel skal have Tilskud. Der er nu ingen, der siger, at man skal se bort fra Lønarbejderens Indtægt, thi hvis Lønarbejderen ved Siden af at være Lønarbejder er Ejendomsbesidder eller forretningsdrivende eller paa anden Maade har en stor Indtægt, er der intet Menneske, der har tænkt paa, at han af den Grund skal være, som der er sagt, privilegeret; det er for øvrigt et Privilegium, som jeg tror, alle Lønarbejdere gerne skænkede dem, der har talt om Privilegiehavere. Det ærede Medlem fra Veringe sagde, at end ikke Lønarbejderne selv kunde være tjente med at have disse Bestemmelser om fortrinnsvis Adgang til Sygekasserne, idet det ærede Medlem henviste til Bilaget til Betænkningen med Ministeriets Udkast til en Bekendtgørelse. Idet det ærede Medlem henviste dertil, sagde han, at det vilde kunne ske, at f. Eks. en Former med en Indtægt paa 2,000 Kr. og en anden Mand med en betydelig mindre Indtægt alligevel ikke blev ligestillede. Jeg vil bede det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer, saaledes som jeg har bedt om adskillige Gange i Udvalget, om ikke at hæfte sig ved Enkeltheder i et Udkast til en Bekendtgørelse, som intet Menneske for Alvor vil staa til Ansvar for, og som intet Menneske kan staa til Ansvar for, fordi den ikke er udarbejdet paa en Maade, som det forudsættes, at en Bekendtgørelse til sin Tid skal udarbejdes. Den Bekendtgørelse, der vil udgaa som Følge af Lovforslagets § 6, og som skal indeholde en Redegørelse for, hvem der kan være Medlemmer, vil ganske sikkert komme til at indeholde adskilligt mere, end der staa i dette Udkast